63ste Jaargang No. 5150 DAGBLAD Woensdag 2 Juli 1947

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit dagblad verschijnt dagelijks behalve 's Zondags; abonnementsprijs Bonaire en Curaçao 2 gld.; Aruba 2.50 gld.; Bovenwinden, Suriname 2.50 gld.; en het buitenland 3 gld.

REDACTIE: Tel. 1858; P. bus 8 Willemstad Adres: Consciëntiesteeg 27

Uitgeefster en Administratie: Paulus-drukkerij, Consciëntiesteeg 29, telefoon 1550; Postbus 80, Willemstad N.W.I. Voor Aruba: J. R. Croes, Postbus 14, Oranjestad; tel. 38

Nieuws uit Indië.

Nog geen Kabinet. Nog geen antwoord. Nog geen oplossing.

ANETA-NIEUWS.

De minister van voedselvoorziening van Engeland wees erop, dat zo Nederland over zou moeten gaan tot militaire actie, de voorraden voor de voedselvoorziening wel verloren geacht moeten worden.

De tweede kamer zal de volgende week Donderdag de situatie in Indië gaan bespreken.

Het kabinet van de republiek kwam nog niet tot stand. De leiders van de vier grootste partijen konden het niet eens worden. Antarra had gemeld dat er een nieuw coalitie kabinet zal gevormd worden onder leiding van Sjarifoeddin.

In regeringskringen in Indonesië is de nota van Amerika gunstig ontvangen. Men ziet het als een bewijs van de juistheid van de politiek van Sjahrir.

Het Indonesisch probleem omvat niet alleen Nederland en Indonesië. De Britse Consul zond ook een brief aan Soekarno om te komen tot een spoedige vredige oplossing.

Antarra verwacht vanavond een nieuw kabinet.

Nederlandse troepen zijn 5 uur in gevecht geweest met republikeinen toen bootwerkers weigerden een schip te lossen.

HET NATIONALISATIE-VRAAGSTUK IN DE ANTWOORD NOTA.

Dat ook ten opzichte van de verschillende zijden aan dit vraagstuk verbonden de standpunten uiteenlopen wordt van meerdere zijden naar voren gebracht, hoewel DE NATIONALE ROTTERDAMSE COURANT vaststelt, dat de inhoud van de antwoord-nota in dit opzicht niet in strijd is met de nota van de C. G.

„Want ook de laatste maakt hiervan gewag. Het schijnt, dat men bij de onderhandelingen hierover reeds een zekere mate van overeenstemming heeft bereikt.

De republiek verklaart zich verder accoord met de aanwijziging van een bepaald gebied voor de ten uitvoerlegging van art. 14 van Linggadjati inzake het rechtsherstel van eigenaren van ondernemingen en bedrijven."

Het begrip „proefgebied" komt echter niet in de Nederlandse nota voor. „En in tegenstelling tot het Nederlandse memorandum spreekt de republikeinse niet uitdrukkelijk van directe teruggave van eigenaren naar ondernemingen en bedrijven in dit gebied met onmiddellijke toekenning van de beschikking over hun ondernemingen en bedrijven zonder enige voorwaarde. De republikeinse nota spreekt in dit verband vaag van vaste regelen, volgens welke dit zou dienen te geschieden — „regelen, die niet tot doel hebben het eigendomsrecht ten aanzien van die ondernemingen te knotten". Zij acht het onderhavige plan, na het aldus in grote lijnen en onder vage restrictie te hebben geaccepteerd, voor verdere discussie vatbaar, terwijl juist de C. G. — en niet zonder reden — op dit punt snel tot een beslissing en daden had willen komen."

DE MAASBODE is echter van oordeel, dat de antwoord-nota ook op dit punt slechts een negatief antwoord bevat.

„Te nationaliseren bedrijven wenst de republiek zelf te blijven beheren, terwijl de nota van de C. G. voor de ondernemingen, die naar het oordeel van de republiek voor nationalisering in aanmerking komen, dezelfde status eist als voor de andere ondernemingen, d.w.z. onvoorwaardelijke teruggave."

Waar men bovendien staatsbedrijven eveneens in eigen beheer wenst te houden, levert de uitwerking van deze detailpunten slechts een negatief antwoord.

R.V.D.

Mevrouw Peron uit spelevaren.

Conferentie Parijs:

Nog steeds niet mislukt.

MEVROUW PERON.

Hedenmiddag heeft mevrouw Peron per vliegtuig de stad Milaan verlaten op weg naar Rome. Zij had de hele dag doorgebracht in het Prins van Savoye hotel, terwijl slechts enkele vrienden bij de lunch in het restaurant waren toegelaten. In een brief richtte zij zich tot het volk van Milaan, haar bewondering uitdrukkend voor het werk van de opbouw en haar dank betuigend voor het aangename verblijf. (AP) 1.7).

PRESIDENT DE NICOLA.

In Rome verwacht men de president Enrico de Nicola zijn vacantie van een maand zal onderbreken om de gast te zijn van Mevrouw Peron. Morgen wellicht zal hij aan het diner in het Guistiniani paleis aanzitten, daarna zal mevrouw Peron Rome verlaten om een dag of vijf uit te rusten te Capri. Zij wordt op 9 Juli in Rome terugverwacht om in Rome het feest te vieren van de onafhankelijkheid van Argentinië (Rome, (AP) 1.7).

CONFERENTIE VAN PARIJS.

Er wordt nog een reactie verwacht van Molotov op het afwijzen van zijn voorstellen door Bevin en Bidault. Gaat Rusland inderdaad niet meedoen dan verwacht men dat buiten Rusland om een Europees economisch herstelplan zal worden opgemerkt. Tass, het Russisch persbureau vond het compromis voorstel niet verschillend van het oorspronkelijke voorstel. ((AP) 2 Juli).

De op haar dode punt gekozen conferentie tussen de drie ministers van buitenlandse zaken, kwam bijeen voor de vierde wellicht laatste keer.

Van officiele zijde wordt echter bericht dat Bidault alsnog zal trachten om een mislukking van de conferentie te voorkomen door een tussenvoorstel te doen.

Men hoopt dat Rusland dit tegenvoorstel als een nieuwe basis tot onderhandeling zal opvatten en zo kan het zijn dat de conferentie nog langer zou duren maar mocht dit niet gelukken, dan beschouwt men dit als einde van deze conferentie.

Latere berichten uit Parijs melden dat deze vierde bijeenkomst anderhalf uur duurde en van Franse zijde kon men mededelen, dat er inderdaad morgen in de namiddag om drie uur nog een bijeenkomst zal zijn. (Parijs, (AP) 1.7).

ENGELAND HOOPT.

De minister van voedselvoorziening John Stachley verklaarde voor het lagerhuis, dat hij hoopt op een overeenkomst inzake de plannen van Marshall. In dit plan gaat men ervan uit, dat Europa zich zelf moet helpen. De conservatieven beschuldigen hem van weinig vooruit te kunnen zien. Hij kwam hier tegen op. Hij sprak over een handelsmissie die nu in Londen graan is gaan kopen. Hij maakte niet bekend hoe of Engeland betaalt voor de voedsel invoer uit Joegoslavië en Hongarije (Londen, (AP) 1.7).

EINDE BANKSTAKING.

Na twee weken is er in Frankrijk een einde gekomen aan de staking van de bank-bedienden, die over geheel Frankrijk in staking waren gegaan.

Men nam tenslotte de voorstellen van het gouvernement van de regering aan.

Deze berichten stammen uit kringen van het ministerie van financiën. ((AP) 1.7)

FRANKRIJK RIJP VOOR MONARCHIE.

De Franse troonpretendent Graaf Henri van Parijs meldde bij een bezoek aan Amsterdam dat hij Frankrijk nu rijp acht voor monarchie. Hij stelde zich niet aan het hoofd van een politieke partij, daar dit maar scheuring veroorzaakt.

SNELHEIDSRECORD.

Een constallation vloog van San Francisco naar Chicago, een afstand van 21.00 kilometer in 5 uur en 38 minuten.

ONTPLOFFING.

Uit Rome meldt het nieuwsbureau Ansa dat 60 personen bij het ontladen van ammunitie door een ontploffing werden gedood. Dit ongeluk had plaats in de buurt van Civita Vecchia ten Noord Westen van Rome. Het was een transport van amunitie van het eiland ten Zuiden van Sicilië. Bij de ontploffing kwamen zowel leden van het transport waarmee de ammunitie vervoerd werd als ook burgers om het leven. Het transport had plaats op last van de decentralisatiecommissie. (Rome, (AP) 1.7).

RIO DE JANEIRO.

Welingelichte diplomatieke kringen melden dat er een overeenkomst werd bereikt tussen Chili en Brazilië op cultureel gebied en dat de ondertekening van dit verdrag later zou plaats hebben, misschien morgen.

Na een conferentie tussen de militaire staven wil men zien wat de gevolgen voor beide landen zullen zijn van de conferentie van Rio de Janeiro, daar op deze conferentie verder zal worden uitgewerkt de plannen van de conferentie van Bogota gehouden Januari jl. waarbij men kwam tot de plannen van een militaire kering van het gehele gebiedsdeel van Amerika in geheel.

Naar men meldde, hadden deze politieke gedachten uitwisselingen een groot succes.

President Videla Gonzalez, zal Vrijdag as. naar Buenos Aires vertrekken voor een officieel bezoek naar Argentinie. (Rio de Janeiro, (AP) 1.7).

PALESTINA COMMISSIE.

Uit Londen meldt men, dat de regering het voorstel van de speciale Palestinacommissie der Verenigde Landen, inhoudende het uitstel van executie van Joodse ondergrondse werkers verwierp. De commissie had gevraagd met de executie van drie ondergrondse werkers van de organisatie Irgun Zvai Leumi te wachten. Deze drie personen was terrorisme ten laste gelegd. De regering van Engeland liet door het ministerie van buitenlandse zaken ook weten dat de commissie een oproep had gedaan om een einde te stellen aan alle geweldpleging in Palestina, daar dit niet de gewone weg tot rechtvaardiging is.

Beide besluiten van de commissie werden gisteren te New York in een nota aan den secretaris der Verenigde Landen Lie, overhandigd. De Engelse regering verklaart deze besluiten als een zaak, als een poging om vrede te krijgen in Palestina, maar zij ziet het toch niet als een normale gang van zaken.

Curaçao

HET ADVIES.

De staten hebben hun advies ingediend, nadat er enige wijzigingen zijn aangebracht.

Men is niet geheel tevreden en acht bv. de omschrijving van de taak en bevoegdheden van de gecommiteerden niet voldoende omschreven. De departementale commissie zeide reeds, dat die opmerking wel zou komen en wees er op dat men de tekst sober heeft gehouden om juist de groei vrij te doen zijn. Misschien vergeet men dat het veel moeilijkheden kan geven als een taak niet concreet omschreven is, vooral in de gegeven omstandigheden.

Men wil de verantwoordelijkheid hebben en meent dat zoo om met het rapport Ellis te spreken de spanning tussen bestuur en volk zal verdwijnen. De mogelijkheid van benoemde leden werd een anachronisme genoemd, doch de terminologie er tegen is té sterk.

De term als zouden de staten met grote teleurstelling kennis genomen hebben van het verdelen van de zetels lijkt niet een zuivere weergave, het is een beetje theatraal.

De conflictregeling acht men juist opgelost.

OVERSTROMING.

Uit San Louis werd gemeld dat de rivier Mississippi buiten de oever en een hoogte bereikte die men in geen tien jaar bereikt heeft. Duizenden vrijwilligers helpen mee om de overstroming te stuiten en schoolbussen en legertrucks brengen zandzakken aan en helpen om 's nachts het volk te evacueren. In de nacht viel er zeer veel regen zodat de situatie critiek werd. Honderde kinderen sliepen in tenten en men tracht nieuwe barikade op te slaan van zandzakken (San Louis, (AP) 1.7).

TASS.

In een artikel van het blad Tass stond een beschouwing over de conferentie van Parijs, waarbij men de gedachtengang ziet dat de hulpverlening van Amerika druk zou betekenen op de kleine naties. Het is niet moeilijk om te zien meent het blad in wat voor situatie de zwakkere landen zullen komen (Moskou, (AP) 1.7).

TENNIS.

Momenteel vinden in Wimbledon de grote tennis wedstrijden plaats tussen de verschillende nationale kampioenen (Wimbledon, (AP) 1.7).

MARSHALL

Hoe zal het met zijn plan aflopen?

het nieuws van vandaag

De journalisten werken te vlug, zoo zien we hoe ze de conferentie van Parijs al twee dagen dood verklaard hebben en toch gaat de conferentie nog steeds door. Bidault ging nog eens probeeren, om vrede te sluiten en trachtte kameraad Molotov als nog tot samenwerking op economische basis te bewegen, doch het schijnt dat dit ook al reeds weer mislukt is. we moeten nu maar afwachten, doch er is nog steeds geen spoedbericht binnen gekomen als was de conferentie werkelijk mislukt. Zoo lang men nog vergadert is er nog hoop.

In Indië is nog geen kabinet „doch het zal van avond toch wel klaar komen", menen alweer de journalisten, het zou een coalitie kabinet zijn.

Merkwaardig ziet men de houding van Sjahrir nu weer geprezen en verwacht men ook dat de nota van de Amerikanen werkelijk goed ontvangen zal worden. Ook de Britten hebben er een briefje over geschreven en dit alles laat zien dat men het niet slechts een zaak beschouwd tussen Nederland en de nieuwe staat Indonesië doch een internationale kwestie.

De belangstelling van de grote mogendheden kan misschien de mensen hoeden voor té sterk nationalisme, en laten inzien, dat men wel waardering vindt voor streven naar zelfstandigheid, doch op verstandige basis.

Mevr. Peron was uit spelevaren op het Como meer, nu gaat zij aan de golf van Napels wat uitrusten, we hopen dat er boven haar hoofd geen donkere wolken zullen komen.

De Palestina commissie is eigenlijk een beetje haar boekje te buiten gegaan, de heren gingen naar Palestina om te zien hoe daar de situatie is en wat doen ze, ze vragen aan het volk, om toch niet meer geweld te plegen en vragen aan de regering van Engeland om met de terechtstelling van enkele terroristen even te wachten. Misschien worden de heren zoo erg populair, doch deze methode is fout en Engeland heeft dat dan ook maar even doorgegeven in New York aan mijnheer Lie, de taak van de commissie is een onderzoek instellen en niet vermaningen te geven en verzoeken in te dienen. Het is een eigenaardige manier van doen. Hoe zal dat nu weer aflopen?

Op Curaçao was er een vergadering over het antwoord van de staten, de departementale commissie was er bij tegenwoordig en schudde het hoofd. Het antwoord gaat uit van het memorandum van Mei (U weet wel dat memorandum dat de Amigoe toch heus pas in October kreeg en niet eerder en dat niet publiek behandeld werd).

Men stuurde notulen van de vergadering naar de Koningin, zou men het eerst niet een beetje kuisen en het vocabularium van sommige heren wijzigen? Wij ook protesteeren tegen de terminologie daar gebruikt.

Staten Vergadering 1 Juli 1947.

ADVIES VAN DE STATEN INZAKE DE WIJZIGING IN DE STAATSREGELING.

Een minderheid is hoogst ontevreden. Een meerderheid brengt enkele wijzigingen aan

Op een zeer drukbezochte vergadering van staten waarbij alle leden tegenwoordig waren, heeft men gisteren avond onze staatsregeling behandeld.

Op de tribune hadden plaats genomen de leden van de departementale commissie de heeren Friedericy, Bot en Lijsen, terwijl ook de heer Jong Baw de statenvergadering meemaakte.

De rechtervleugel van de perstribune werd gereserveerd voor verschillende gasten. Er was geen gouvernements vertegenwoordiging!

De vergadering begon om 8.15 uur, onder voorzitterschap van de heer Plantz.

Bij de ingekomen stukken was wederom een brief over het Princenhof te Delft in verband met de feestgave bij het Gouden jubileum van H.M. de Koningin het volgend jaar.

De Gouverneur zond een brief waaruit blijkt dat de oppassers van Rustoord op generlei wijze bezorgd hoeven te zijn voor hun toekomstige werkkring. Er was geen commentaar op deze brief. Nog altijd wacht de bevolking van Curaçao dat de staten het schone aanbod van de Broeders zullen aannemen.

Ook werd meegedeeld, zoals Amigoe dat reeds berichtte, dat de heer Heemskerk van Beest op Curaçao zal komen speciaal voor de haven van Aruba, doch ook zal hem raad gevraagd worden voor de haven van Curaçao.

Het ontslag van de heer Gerharts werd door de Gouverneur doorgezonden, er komen in de ontslag brief deze vreemde woorden voor dat de heer G. zich niet „de luxe kan veroorloven" om statenlid te zijn. Op deze brief kwam een opmerking van het lid Maal, hij keurt het ontslag af en meent dat hier weer blijk wordt gegeven dat een „import Hollander" zijn particuliere belangen boven die van het algemeen belang plaatst. Over deze woorden kwam later reactie van de heer Arends van Aruba.

De heer Bos van het landelijk bureau van Nederlands Volksherstel wil een bewilliging van zijn subsidie van 50.000 om het filmplan te kunnen uitvoeren.

De Gouverneur schreef nog een brief over de telefoon en telegraafdienst. Hierbij kwam een opmerking van de nieuwsvoorziening der dagbladen waarvoor wij toch altijd betaald hebben, de taak der kranten zal toch wel begrepen worden en deze zaak is van belang voor vlotte nieuwsvoorziening. De Gouverneur schrijft:

„Hoewel ondergetekende de Staten gaarne toegeeft, dat het nieuws opnemen geen taak van de dienst is, staat hij voor het feit, dat dit reeds sedert een zevental jaren plaats vindt volgens contracten, afgesloten met de dagbladen. Zo de Staten dit echter wensen, wil hij deze aangelegenheid doen eindigen."

Er was nog een brief over de commissie ter bestudering van een landsgeldloterij. In deze commissie zal de heer Hoogeveen voorzitter zijn. De Stichting van gouverneur van Slobbe loopt gevaar?

Willemstad, 17 Juni 1947.

In opdracht van Zijne Excellentie den Heer Gouverneur van Curaçao heb ik de eer U aan te zoeken om zitting te nemen in een in te stellen commissie, welke tot opdracht zal hebben een ontwerp-landsverordening, houdende oprichting van een landsgeldloterij met bijbehorende memorie van toelichting samen te stellen, daarbij lettende op de uitgaven voor verspreiding van verichting en beschaving en voor aanmoediging van kunsten en wetenschappen, gelijk aangegeven in artikel 157 van de Curaçaose Staatsregeling en voor het armwezen en bevordering van bijzondere en kerkelijke liefdadigheid, als omschreven in artikel 162 van de Curaçaose Staatsregeling.

Zijne Excellentie stelt zich voor in die commissie te benoemen tot voorzitter: den Heer Mr. H. J. M. Hoogeveen, administrateur van Financiën, tot leden: de Heren J. R. Arends, med. drs. arts, te Aruba; Drs. J. H. van Boven, C. E. B. Helmund, landraad te Bonaire, V. Henriquez, te Aruba, C. W. J. Jonckheer, Mr. L. C. Kwartsz, te Aruba, W. F. G. Mensing, W. R. Plantz, Mr. F. R. Povel, E. A. Romer, S. A. Senior en Dr. C. Süthoff en aan de commissie toe te voegen: Mr. F. P. de Vries, Secretaris, den Heer J. W. Roelofs Valk, voor het verrichten van accountantsdiensten.

Nog was er een brief over de jaarverslagen van Curaçao. Ook werden er enkele landsverordeningen aangeboden, vergezeld van enkele memories van antwoord, die allen voor kennisgeving werden aangenomen en naar de commissies werden verwezen.

Een brief over de vacature in de staten werd aangenomen, men gebruikt in dien brief de term de „onwettelijke" toestand, een merkwaardig woord in deze materie.

De staten schreven een brief, dat zij de geste van Nederland zeer appreciëren en gaarne een gebrandschilderd raam voor de hulpactie in ontvangst zullen nemen ofschoon zij opmerken dat zo iets geen beloning mag heten daar het uit menslievendheid gedaan werd.

Over de decentralisatie was er een voorstel tot eindverslag waarover zich echter een discussie ontwikkelt, waarbij blijkt dat de Heer Gomez mondelinge beraadslaging wenst met het Bestuur, doch lid Maal vindt dit onnuttig. Eman denkt dat de Gouverneur op een uitnodiging zit te wachten. Kwartsz nogal heftig, wil alles op papier.

De eigenlijke zaak kwam na dit alles pas aan de orde.

Er was nl. een brief ontwerp binnen gekomen van de eerste vaste commissie, waarin de staten advies geven over de statenregeling wijziging. Deze brief

werd in verschillende redevoeringen onder de loupe genomen.

De eerste spreker was de heer Romer. Hij wees er op dat er besloten was geen minderheidsnota in te dienen. De gemaakte minderheidsnota geeft niet voldoende weer wat er door hem zelf en door andere leden als de heer Henriquez tegen deze wijziging is opgemerkt.

De heer Henriquez beaamt de woorden van de heer Romer.

Eman aan het woord gekomen, sprak weer over de gelijkstelling en wees dus op de zetelverdeling.

Aruba is Curaçao gepasseerd, meent hij.

De andere leden meenden hier nog wel iets tegen in te kunnen brengen, zoals de heer Maal die merkwaardig genoeg vroeg om even veel leden voor alle eilanden. Meent hij dit?

De heer V. Henriquez hield toen een rede die zeer plechtig was, doch het publiek bleef stil. Maal kwam weer agressief naar voren, hij is bang dat Aruba de andere eilanden wil overheersen. Eman wil geen rechtelijke hoge speech gelijk de heer V. Henriquez dat deed, doch in de geestessfeer van het volk.

Hij verklapte dat er een volksreferendum bezig is, hij hangt niet af van het volk, het volk zal zich uitspreken.

Hierna kwam de heer Jonckheer aan het woord: hij noemde het nieuwe ontwerp camouflagt van de regering.

Maal werd historisch en kwam met woorden aan van een zekere heer Meyer, en van de heer Chumaceiro. Deze mensen spreken niet van afscheiding tussen Aruba en Curaçao. (De toestand was veertig jaar geleden toch geheel anders) en de rijpheid voor autonomie acht hij Maal bewezen door de grote opkomst van het publiek op deze vergadering. (Een erg vlug aangenomen bewijs.)

We gingen Nederland helpen, daar het bezet was en wij toch ook 300 jaar „bezet" waren, verder gebruikte hij weer termen als „geestelijke slavernij" en „roofstaat".

In het Papiements herhaalde hij zijn woorden dat Nederland alleen aan die koloniën vrijheid geeft, die met wapengeweld tegen Nederland opstaan. Er was beroering in de zaal. De voorzitter vroeg het publiek om stilte. De heer Friedericy schudde het hoofd.

Hij tekende protest aan dat, tegen dat wat hij las in de „Amigoe" nl. dat Nederland met wapengeweld gaat beginnen. (Welk nummer is dat geweest?) Hij sprak van de tijd van Havelaar en noemde de wijziging „bedrog".

Kwartsz wil wel wachten op het volksreferendum, doch hij kwam op tegen dat wat Eman aan kranten kwijt raakt.

Hij komt op tegen de woorden van Maal en wil die woorden niet gebruiken, hij beweert dat het ontwerp niet de ideeën van minister Jonkman weergeeft, er moet een andere instantie aan het werk zijn, hij wil zijn laatste levensjaren niet in een kolonie slijten.

De Csaar van Rusland heeft minder macht dan de Gouverneur, de heer Friedericy ontkende dit heftig.

Eerst moeten we het samen eens worden.

Dr. Arends sprak ook over de minderheidsnota waar hij tegen is. Zijn rede werd gehinderd door de heer Kwartsz die losse opmerkingen maakte. Hij komt ook op tegen de woorden van Maal. Het zg. volksreferendum van Aruba zou misschien uitgaan van de politieraad, doch hij ziet er geen waarde in zonder overheidscontrole.

De heer Maal is wel mooi gekamt naar de staten gekomen, doch de leden van de andere eilanden kunnen dat zo niet, die moeten voor dag en dauw opstaan, men moet Gerharts bedanken.

V. Henriquez keurt ook Maal af, hij vindt de voorstellen logisch. Nederland moet rijp zijn om ons autonomie te geven en dat is het (de tribune was weer onrustig).

Eman verdedigde zich tegen Arends, doch men zag duidelijk dat Eman vast zat. Hij wist slechts te melden, dat „men" een referendum houdt, wie die „men" is wilde hij niet meedelen.

Zoover gekomen werden voorstellen tot wijziging in de concept brief gedaan, de heer Gomez vroeg het woord nadat de heer E. Jonckheer vier wijzigingen had voorgesteld.

Hij vindt de wijzigingen verzwakking. De term zelfbeschikkingsrecht is onjuist. Nederland is een fatsoenlijk land, hij grijpt terug naar het K.B. van 1938 als basis tot de hervormingen.

Hij is tegen benoemde leden, doch hij zal dat wegwerken althans trachten weg te werken.

De repliek van Jonckheer: hij wil het in de brief plaatsen daar men het minderheidsverslag ter zijde kan schuiven.

Hij kon zich niet goed duidelijk maken en ging zitten terwijl zijn rede kennelijk nog niet afgelopen was.

Romer bleek bang voor politieke vriendengroepen. Kennelijk was ieder het met hem eens. Kwartsz gaf in het Papiements te kennen dat hij er ook mee eens was. „e tin razon, e tin razon".

ROMER
E tin razon ..

Mr. Henriquez verwijt Jonckheer niet geholpen te hebben om autonomie te brengen, en maakt hem belachelijk, hij Jonckheer moet begrijpen, dat het kinderspel is wat hij wil.

Gomez wees op zich zelf! Hij wenst voorzichtigheid te betrachten. De Heer Jonckheer wil stemming over zijn punten, hij alleen en Maal bleken voor twee punten, waarop hij zijn verzoek om verdere stemming maar introk, zeer tot genoegen van het publiek, waar hij kennelijk geen invloed meer heeft.

Mr. Henriquez zal toch nog een voorstel doen, daar de heer Jonckheer de woorden mistte, om het goed uit te drukken.

Hij stelt een tussenlassing voor, waarbij aandacht gevraagd voor de wijziging in het minderheidsrapport voorgesteld.

De tekst werd verder nog aangevullen door de heer Jonckheer en hij vraagt wie daar toch in gezet heeft „Met vreugde".

Ook het woord bevrediging was niet juist weergeven door de heer Gomez. De heer Gomez moest zijn woorden terugnemen en de tekst gaan wijzigen.

Ook de notulen van de vergadering worden opgezonden en men wil op voorstel van Plantsz alle instanties een exemplaar sturen, dan had men toch wel wat duidelijker stelling moeten nemen tegen de woorden van Maal. **Hoe jammer toch dat gaat naar Holland, naar Koningin en Kamers.**

Om half twaalf kwam de beroemde rondvraag.

Gomez vraagt een vergadering over het nieuwe koninkrijk.

Eman wil weer salarisherziening.

Maal sprak weer over zijn collega de heer de Vries. Hij is niet tegen de man doch hij wil zien hoe men de gelden op de begroting heeft geplaatst.

Er waren geen woorden van welkom noch dank aan de gasten.

De verslaggever van de „Amigoe" wenste hen een goede reis.

Persconferentie.

PERSCONFERENTIE VAN DE DEPARTEMENTALE COMMISSIE.

In een der luchtige bijkamers van het gasten appartement op Parera had gisteren avond een persconferentie plaats, waarbij helaas nog al wat persmensen ontbraken.

De heren Friedericy en Lijsen waarbij zich later ook de heer Bot voegde gaven daar in een korte spanne tijds enige toelichtingen op hun bezoek hier op Curaçao. Overbezet was hun werkprogram, zodat zij ook voor de wereldmacht op aarde, die pers genoemd wordt, niet veel tijd over konden hebben. Reeds van 2 Mei bleek de heer Friedericy op reis want na een verblijf in Indië van 2 tot 27 Mei werd hem onmiddelijk verzocht door te reizen naar de West. Het bleek dat de heren verschillende vooraanstaande personen gesproken hadden en zich verder op de hoogte gesteld hadden in zake Curaçao door overleg te plegen met de verschillende groepen die er onder de bevolking op Curaçao aanwezig zijn.

Het bezoek werd wel kort gevonden en veel critiek kregen zij daar reeds over doch ze waren uitgegaan van de stelling, dat het beter is kort geweest te zijn, dan nooit geweest te zijn.

Hun bezoek had een drievoudig doel. De taak van voorbereiders op de komst der beide ministers. Hierover hoorden we het zelfde nl. dat de beide Excellentie Beel en Jonkman zullen komen, maar dan wanneer de toestand in Indonesië het toelaat.

Hun tweede taak was de Gouveneurs in te lichten over de toestand in het koninkrijk en de derde taak was de nodige toelichting te geven over de wijziging in de staatsregeling.

De heren hadden verwacht dat de machtiging tot behandeling van het ontwerp door de Koningin reeds op Curaçao zou zijn, doch deze machtiging kwam pas tijdens hun bezoek, inmiddels was het ontwerp toch reeds aan de staten vertrouwelijk meegedeeld. In een besloten vergadering sprak men er over met de staten en men meent behoudens bij enkele personen wel instemming te vinden en begrip te ontvangen voor het progressieve van het voorstel.

In tegenstelling met de toestand in Indië waar niet overal alles evolutionair is gegaan, ging hier alles evolutionair in de West.

Wijs was natuurlijk de opmerking dat alles groeiend is, en men ook overtuigd was van de noodzaak van de plicht van Nederland om cultureel te helpen, (wat Nederland dan ook altijd deed sinds Mgr. Niewindt).

De persconferentie was enigzins moeilijk daar in deze materie het moeilijk was om persoonlijke opinies los te geven.

Het was de heren wel opgevallen dat er verschil van opinie was, „toch dat is overal zo", toen hier op meer duidelijk werd gesteerd door te wijzen op de moeilijkheden van een kleine omgeving bleek ook die moeilijkheid bekend doch werd ook daar op geen verder commentaar losgegeven.

Bepaalde punten in de pers werd ook niet recht gezet, zodat er dus schijnbaar geen verkeerde opinies over deze materie de ronde doen.

Tenslotte werd ook nog gevraagd door een der persmensen of men antwoord zou willen geven op de klacht, als zou alles zo lang duren, doch hierop kwam weinig toelichting als reeds niet algemeen bekend. Iemand maakte nog de opmerking dat als reeds eerder een tussentijdse wijziging zou hebben plaats gehad na de Koninklijke belofte er misschien politiek minder rumoer geweest zou zijn doch dat was iets waar moeilijk over te praten bleek, daar het niet gebeurd was.

De conferentie was kort en kwam nog niet goed los, toen reeds het einde daar was. Het was voor ons wel enigzins teleurstellend, daar we toch meer de rede van deze vorm of die vorm in de nieuwe regeling hadden toegelicht gewenst, nu horen we slechts de algemene mededeling, dat het een overgangswijziging is, totdat de nieuwe staatsregeling zal komen na de grondwetwijziging, waarbij echter wel intens op Curaçao gelet zal worden en gezien zal worden hoe de komende wijziging zal werken.

De conferentie stelde teleur, daar we meer de „ratio" van dit of dat artikel hadden willen horen en de algemene richtlijnen in „concretis" beter belicht hadden willen zien. Nu is ons duidelijk geworden dat men gegaan is tot waartoe deze grondwet de mogelijkheid biedt, waarbij als feit werd aangenomen dat men dit moet doen, over dit laatste werd niet meer gediscussieerd zelfs. Men wil goed laten weten, dat men niet door een achter deur weer binnen wil komen met koloniale politiek.

Er was nu meenden de heren een tijd van overgang voor Curaçao aangebroken, een tijd om te leren, een tijd om in te werken in de zuivere parlementaire vorm zo was het ook gegaan bij alle staten in Europa.

Men wees er met nadruk op hoe progressief de Nederlandse regering wel was en men wilde vooral aantonen, dat het Nederlandse volk achter de regering staat er is een grotere meerderheid achter de regering als een jaar geleden, er is zelfs bij de tegenstanders vooral onder de jongeren meer begrip.

Hier werd een overzicht gegeven van het politiek denken van Nederland (weinig kwam echter naar voren dat de regering den politiek niet zou hebben kunnen volhouden zonder de steun van de Katholieke Volkspartij, die de verantwoording daarvoor heeft willen aanvaarden).

Men zal bij de Nederlandse regering geen centimeter afwijken van de overeenkomst van Linggadjati verklaarden de heren.

Voor eigenlijk vragen stellen was niet bijzonder veel tijd.

De invloed van de huidige reactie op de toekomstige wijzigingen in de grondwet die zeker zullen komen laat zich nog niet meten.

Het volk moet volgens de heren meer verantwoording dragen doch toen gevraagd werd hoe die verantwoording werd gedragen door het volk werd ons dit niet bijzonder duidelijk. In verband met de tekst van de wijziging wezen de heren er op dat men soberheid heeft willen betrachten en b.v. bij de heren gecommiteerden niet is gaan opnoemen, wat allemaal hun taak is, doch men koos algemene termen en het was daarover ook, dat men wel toelichting vroeg bij de staten en men verwachtte ook daarover wel voorstellen tot wijziging bij de staten. Toen gevraagd werd over de mogelijkheid van meer verantwoordelijkheid dragen in zuivere juridische zin tesamen met de Gouverneur was het antwoord daarop ook niet duidelijk. Er werd gewezen op het artikel dat een committeerde door Gouverneur kan vervangen worden, doch toen men wees op tegenstelling tussen Gouverneur juist tegenover staten, bleken de heren zo optimistisch dat ze dat geschiedenis achtten.

Meer veranwoordelijkheid te kunnen dragen voor het volk door de „ministers" te kunnen aanhouden of te kunnen laten vallen werd niet ingezien als een middel tot meer verantwoordelijkheid in dit stadium.

UIT ONS CARAÏBIË

CARAIBISCHE COMMISSIE.

Het lid van de caraibische commissie de heer Burger, zal in den Haag conferenties houden met de ministers Boetzelaer en Manzholt. (Hier werd gemeld dat de heer Burger voor gezondheidsrede vertrok — Red.).

DE BIJEENKOMST VAN DE CARAIBISCHE COMMISSIE GEËINDIGD.

Na een volle week van intense besprekingen tussen de gedelegeerden van de regeringen van Noord-Amerika, Engeland, Frankrijk en Nederland, waarbij „vestiging van Industrieën, Tourisme en Publiciteit" een zéér belangrijk onderdeel van de agenda uitmaakten, sloot Sr. John Mac Pherson, voorzitter, de vierde bijeenkomst van de Caraibische Commissie.

De vele uiteenlopende onderwerpen welke aan minitieuze besprekingen werden onderworpen, zullen t.z.t. zeker hun gunstige invloed, vooral op de sociaal-economische toestand in het Caraibische gebied doen gevoelen.

Ten aanzien van de industriële mogelijkheden in de Caraibische area zal er een aantal deskundigen, in het geheel vier en van ieder deelnemend land een, een onderzoek instellen; deze deskundigen zullen werken onder leiding van de Secretaris-Generaal van de „Commissie", Mr. Lawrence Cramer, welke door een adviseur, specialist op economisch en industrieel wordt ter zijde gestaan.

In vervolg op de j.l. gehouden toeristen Conferentie in October van verleden jaar onder de auspiciën van de Carabian Commissie kan worden medegedeeld dat **Curaçao**, Suriname, Trinidad, de Windsward eilanden, Leeuwards-eilanden en de Virgins-eilanden toegetreden zijn tot de Carabian Tourist Development Association, **zodat nu formeel tot stichting van** de Association kan worden overgegaan; ten aanzien van Martinique, Guadeloupe en Frans Guyana is de franse regering in principe bereid toe te treden, doch enkele details t/a van de financiële zijde moeten nog worden uitgewerkt.

Barbados en Puerto Rico zullen ook lid worden van de C.T.D.A.

T/a van Publiciteit zal er een viertalig maandblad worden uitgegeven, terwijl radiopropaganda wordt overwogen.

Verder werd er besloten dat de Research council-onderzoekingsraad, in November bijeen zal komen.

Vervolgens werd besloten dat de volgende bijeenkomst van de „Commissie" in het begin van December a.s. te Trinidad zal plaats vinden en dat de om de twee jaar te houden „West-Indian Conference" in Maart van 1948 te Guadeloupe zal worden gehouden.

De bijeenkomst werd beëindigd met een resolutie waarbij dank werd gebracht aan Z.E. den Gouverneur van Jamaica Sir John Huggins en aan het Gouvernement van Jamaica voor de hulp en bereidwilligheid de Commissie betoond.

Zaterdagmiddag hield Z.E. Sir John Huggins, Gouverneur van Jamaica een receptie voor de leden van de Caraibische Commissie.

Op deze druk bezochte receptie, welke in het Myrtle Bank Hotel te Kingston werd gehouden, waren vele prominente personen uit de Jamaicaanse samenleving tesaam gekomen.

Er heerste een prettige sfeer waarbij de leden der Commissie volop de gelegenheid hadden nieuwe vriendschapsbanden aan te knopen. Om half acht nam deze cocktail een einde en was hiermede tevens officieel de Caraibische bijeenkomst beëindigd.

De Nederlandse gedelegeerde Dr. J. C. Kielstra was tijdens zijn tweedaags verblijf te Kingston, de gast van Z.E. den Gouverneur van Jamaica.

Zondag vertrokken de deelnemers aan deze bijeenkomst weer naar huis.

UIT DE PERS

RUSLANDS ANGST VOOR HET WESTEN.

Vertrouwen of fatalisme? Molotofs zonderlinge methode.

De bekende Engelse journalist Edward Crankshaw, die gedurende de oorlog bij de Britse militaire missie in Moskou werkzaam was en gedurende de jongste conferentie van Moskou daar als correspondent van de „Observer" terugkeerde, heeft in zijn blad enkele indrukken over Rusland gepubliceerd. Crankshaw wijst 't communisme onvoorwaardelijk af, maar staat niet onwelwillend tegenover Rusland als land en volk; bovendien had hij in Moskou uit de oorlogstijd vele vrienden, en zo hebben zijn indrukken een waarde, welke wel hoger ligt dan die van vele journalisten, die tijdens de conferentie voor het eerst Moskou bezochten en zagen.

Wat de materiële toestand van Rusland betreft, luidt aller mening volkomen eenstemmig: Rusland is volkomen uitgeput; in de breedste kringen van de bevolking — met uitzondering van de „hogere", de regeringsklasse — wordt echte honger geleden; er is een volkomen gebrek aan de noodzakelijkste artikelen; het volk is moe, niet alleen oorlogsmoe, maar moe en afgemat in alle opzichten. Als er toch nog enig **vertrouwen in de toekomst** bestaat, en dat is zeer zeker, dan heeft men meer met het bekende Aziatische aftalisme te doen; men is op een dieptepunt aangekomen: men heeft het nog nooit zo slecht gehad, daar men alles ontberen moet, wat het leven enige kleur kan geven. Maar dat is het gevolg van de alles-vernietigende oorlog; men moet wederom van voren af aan beginnen: machines repareren om de machines te kunnen maken, welke straks, misschien na vijf of meer vijfjarenplannen, de consumptie-artikelen in voldoende mate zullen produceren.

Er is dus toekomst. Na twintig, dertig veertig jaar. Maar de Rus is veel meer dan de Westerling op de lange duur ingesteld. En de welvaart zal, naar zijn overtuiging, eens komen. Ten minste...

Ten minste, als geen nieuwe oorlog nieuwe gruwelijke verwoestingen aan de oude komt toevoegen. Daarom is de grote angst van elke Rus de mogelijkheid van een nieuwe oorlog omdat deze elke toekomst zou vernietigen. Sinds 1914 heeft het vermoeide, uitgeputte Russische volk in een voortdurende nood- en alarmtoestand geleefd, in een strijd om het naakte bestaan. Daarom heeft volgens Crankshaw de sovjetregering een volkomen onbegrijpelijke psychologische fout gemaakt door onder het Russische volk een oorlogspaniek te zaaien, welke het tegenovergestelde effect had van dat wat werd beoogd: de angst voor de oorlog werd zó sterk, dat zij een vlammende invloed op de productie uitoefende; men weet door de ervaring, dat de overwinnaar er bijna even slecht aan toe is als de overwonnene. Bovendien wordt sinds eeuwen het bericht van elke grote overwinning door de vrouwen van de stad, welker regiment de zege behaalde, slechts met zuchten en geweeklaag ontvangen.

Er is dan ook een keer in de Russische propaganda gekomen; zelfs Stalin heeft in een met Russische ophef gepubliceerd interview zijn vaste vertrouwen in een zeer langdurige vrede uitgesproken. Maar onder het Russische volk blijkt de eenmaal gewekte deprimerende angst voor een Amerikaanse agressie nawerken, bevestigend, wat we reeds twee jaar geleden schreven: dat er slechts één angst groter is dan de angst van het Westen voor het Oosten, nl. de angst van het Oosten voor het Westen.

Heeft het volk angst, de Russische regering heeft bovendien de volle wetenschap van Ruslands geweldige, na-oorlogse zwakheid. En deze twee factoren samen drijven er haar toe politiek en diplomatiek methoden toe te passen, welke naar haar mening de oorlog minstens een kwart eeuw zullen verschuiven, tot het ogenblik, dat Rusland weer enigermate op krachten is gekomen. Dan moge het schijnen, dat de intransigente en vaak brutale buitenlandse politiek van Molotof een zonderlinge manier is om oorlog te vermijden, in elk geval heeft hij door zijn gigantische bluf lange tijd, en juist in de periode, welke hem het gevaarlijkst toescheen, de onmetelijke Russische zwakte weten te verbergen. De Russische machtslegende heeft een tijd lang zelfs de Verenigde Staten misleid, tot op het ogenblik, dat Moskou zijn grote doeleinden: het vestigen van voorposten in Duitsland, Midden-Europa en de Balkan had bereikt.

Men ziet de uiterste grenzen van deze politiek. Er komt waarschijnlijk nog een laatste worsteling om Oostenrijk en Tsjechoslowakije, misschien om Griekenland en Turkije. Daarmede heeft Rusland — volgens de opvattingen van Crankshaw, welke door vele Rusland-kenners worden gedeeld — zijn doel bereikt: de gedachte, dat het veilig is. En dan zou ook een radicale verandering is de Russische politiek optreden; zij zou minder agressief worden, terwijl Rusland zich practisch geheel in eigen gebied en invloedsfeer zou opsluiten om daar aan de heropbouw van een geweldige industrie te werken.

Natuurlijk zijn ook andere verklaringen van de Russische politiek mogelijk; deze van Crankshaw is in elk geval een bijna sluitende synthese. Het slotstuk kennen we niet, nog niet: het punt waar de communistische ideologie, het nationalistische Russische imperialisme, en de angst voor een Amerikaanse agressie elkaar zullen treffen en mogelijkerwijee met elkaar in botsing zullen komen.

(Msb.)

Heden overleed tot onze grote droefheid, na 'n kortstondige ziekte, in de ouderdom van 34 jaren, onze innig geliefde Zoon, echtgenoot, vader, en broer,

HENRICUS M. TONK

A. Tonk—Lemmen
fam. Tonk.

Oranjestad 30—6—'47

Kloosterweg	Struifstr. E. 121
Oranjestad	Huissen
Aruba	Holland

OPVOERING „HET CHINEESCHE LANDHUIS.

Na geruimen tijd in winterslaap te zijn geweest, heeft de tooneelgroep van het A.N.V., Afdeeling Aruba, haar oude activiteit hervat, het resultaat waarvan Zaterdag 5 Juli a.s. te zien zal zijn in den vorm van een opvoering in het Rialto theater van het tooneelstuk „Het Chineesche Landhuis".

Voor den oorlog is dit stuk met zeer veel succes opgevoerd in Nederland; wie van diegenen, die toen in Nederland waren, herinneren zich Albert van Dalsum's creatie van den Chinees Sing niet?

De eischen, die dit stuk stelt aan spel, regie en tooneelaankleeding gaan ver uit boven die, welke gemeenlijk worden gesteld bij amateursopvoeringen, doch de herinnering aan vroegere opvoeringen van deze tooneelgroep, als „de Idiaal Echtgenoot" en „De Spooktrein" die ver boven het „amateuristische uitgingen rechtvaardigen ten volle de hooge verwachtingen, die momenteel worden gekoesterd van de komende voorstelling.

DE BRIEF VAN DE HEER L. D. GERHARTS.

Aan Zijne Excellentie
den Heer Gouverneur van Curaçao
Willemstad.
Excellentie,

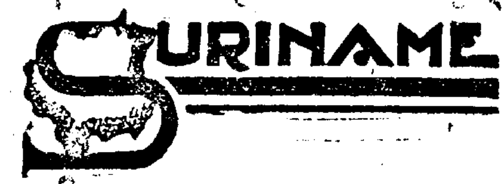
Het is na lang aarzelen dat ik thans het besluit heb genomen Uwer Excellentie te berichten, dat ik mijn lidmaatschap van de Staten van Curaçao moet neerleggen. Het is mij onmogelijk gebleken twee heeren te dienen: mijn werkzaamheden te Bonaire zijn van een dergelijke omvang dat ik niet daarnaast mijn volle aandacht aan het werk der Staten kan geven. Indien ik het Statenwerk mijn volle aandacht zou geven, lijdt mijn werk te Bonaire er onder, hetgeen reeds is geschied. Ik kan mij helaas die luxe niet veroorloven.

Ik moge Uwer Eecellentie de verzekering geven dat ik slechts noode dit besluit heb genomen.

Voorts moge ik Uwe Excellentie verzoeken dit ontslag in ontvangst te nemen in overeenstemming met artikel 78 van de Curaçaosche Staatsregeling.

Ik heb inmiddels met de meeste hoogachting te verblijven, van Uwe Excellentie de dienstwillige dienaar,

(w.g) L. D. Gerharts.

BEZOEK AAN SURINAME.

De gouverneur van Cayene Jean Peset bracht een bezoek aan Suriname.

ROMME'S OORDEEL.

Prof. Romme zeide tot een verslaggever van het A.N.P., dat de partijraad van de P. v.d. A. zich in zijn resolutie duidelijk conformeert aan het Kamervotum van 20 December jl., waarbij de Kamer de motie-Romme—Van der Goes van Naters aanvaardde. Terecht spreekt immers de resolutie uit, dat zo diepe principiële verschillen als waarvan het republikeinse antwoord blijk geeft, niet mochten worden verwacht, waaruit de correspondentie die vóór de ondertekening van Linggadjati is gevoerd, de Republiek Indonesië volledig op de hoogte was van de Nederlandse interpretatie. „Dat de partijraad als officieel orgaan van de P. v.d. A. ertoe is over gegaan dit uitdrukkelijk te stellen, acht ik wel van belang, gelet op de soms wel zeer zonderlinge beweringen, die over de Indonesische politiek van de P.v.d.A. de ronde doen." Aldus Prof. Romme. „Intussen vind ik het niet juist", zo vervolgde hij, „om zoals de resolutie het noemt zich met concrete vragen eenzijdig tot de Nederlandse regering te wenden. Dit kan alleen de te wenden.

Dit kan alleen de schijn wekken — als is dit ongetwijfeld niet bedoeld — als zou de Nederlandse regering in gebreke zijn met de loyale uitvoering van Linggadjati, terwijl de gehele resolutie van de partijraad terecht de geest ademt, dat niet de Nederlandse regering, maar de republiek terzake in gebreke is en schromelijk in gebreke is."

Prof. Romme's commentaar op deze concrete vragen kan men het best aldus weergeven. Hij was van mening:

a) dat met „hernieuwd contact over de meest dringende punten" waarom de resolutie vraagt, alleen bedoeld kan zijn een contact, dat verenigbaar is met wat de partijraad verder als zijn overtuiging uispreekt, nl. — „dat een oplossing niet langer meer kan worden uitgesteld, daar er anders een onhoudbare toestand zou ontstaan." Of zodanig contact die naam mag dragen, kan volgens Prof. Romme, verschillend worden beoordeeld;

b) dat de gedachte om arbritrage in te roepen over minder dringende punten, die daarvoor vatbaar zijn, onjuist is: over voorstellen, die apert in strijd zijn met Linggadjati en die ons daarenboven in botsing zouden brengen met de grondwet, kan arbitrage niet aan de orde komen;

c) dat naast het bereiken van een vertrouwensfeer zeker steeds moet worden gestreefd, maar zijn inziens de onpartijdigheid in partijdigheid zou ontaarden, wanneer men de gedachte zou wekken als zou deze vertrouwenssfeer vooral van Nederlandse zijde geschaad zijn.

„Het jongste antwoord van de republiek, zo zeer afwijkend van het overeenkomene te Linggadjati (zoals de resolutie van de partijraad in alle duidelijkheid stelt"), zo vervolgde prof Romme, „levert naast een ganse reeks van andere feiten, een jammerlijke proef op de som, dat beschadiging van de vertrouwenssfeer een euvel is waarover men zich voor alles tot de republiek moet tichten. Daarom ware het vragen van maatregelen aan de republiek hier naar mijn gevoel op zijn plaats geweest."

„Teneinde mogelijk misverstand te voorkomen, voegde prof. Romme hieraan uitdrukkelijk toe, dat hij zich met de ook in de overeenkomst van Linggadjati vervatte gedachte van zo spoedig mogelijke vermindering van de troepenmacht verenigde. „Zolang dit nog niet mogelijk is", zo besloot prof. Romme zijn commentaar, moet de aflossing m.i. aldus geschieden, dat evenmin van een vermeerdering, als van een vermindering van gevechtswaardige troepen kan worden gesproken. Voor wie zich stelt op de basis van Linggadjati spreekt dit vaneelf en dat in tegenstelling tot de republiek, de regering zich op deze basis stelt, blijkt, naar overigens niet anders te verwachten viel, ook de vierkante mening te zijn van de Partijraad van de P. v.d.A."

RESTITUTIE VAN BUITENLANDS EIGENDOM.

„Wij kunnen de tijdsfactor welke hierbij betrokken is, niet negeren. De patiënt verergert, terwijl de dokters delibereren. Dus geloof ik niet, dat actie moet wachten totdat er een compromis door uitputting is bereikt."

Ofschoon George C. Marshall deze woorden uitsprak met betrekking tot de Moskou-conferentie kunnen wij zijn verklaring net zo goed voor Indonesië bedoeld opvatten. Immers de stap die het Amerikaanse Departement van Buitenlandse Zaken bij de Nederlandse regering ondernam sproot voort uit dezelfde Amerikaanse buitenlandse politiek, waarvan Marshall de belangrijkste exponent is.

In gewone woorden vertaald, wil de jongste Amerikaanse demarche immers zeggen, dat het gepraat over politieke hervormingen nu lang genoeg geduurd heeft. Het wordt tijd dat de cultuurproducten zoals kina, rubber, sisal en suiker hun weg vinden naar de wereldmarkt.

De persberichten en commentaren over de besprekingen met de Indonesische delegatie na de ondertekening van het basis accoord wekken de indruk, alsof de republiek, tevreden met de politieke winst op haar lauweren is gaan rusten en weinig acht slaat op de constructieve Nederlandse voorstellen om de economische clausules in praktijk te brengen. Als er iemand in gebreke is gebleven bij de ten uitvoer legging van de overeenkomst dan moet men hem niet aan Nederlandse zijde zoeken, want wie is er niet te vinden als er iets belangrijks te beslissen valt? De Indonesische delegatie, die telkens afwezig is (in India of het binnenland) en die ogenschijnlijk weer het oude spelletje van „playing for time" speelt? Wat zou de Indonesiërs er toe brengen om de tijd het werk voor hen te doen opknappen? Drijven ze dit politieke spel niet te ver ten nadele van het eigen volk? Wij kunnen aannemen, dat de Indonesische delegatie gegronde redenen heeft om weinig meegaand te zijn.

Ook zonder de details van de besprekingen te kennen is het te raden dat het grootste struikelblok voor het bereiken van overeenstemming bestaat uit wat in Indonesische kringen populair genoemd wordt: de Nederlandse economische blokkade. Toen de handel van het buitenland met de republiek grotere proporties ging aannemen en hierdoor dus een precedent geschapen kon worden voor de buitenlandse betrekkingen met de republiek werden op 28 Januari 1947 dus vóór de ondertekening van het ontwerp-accoord bij besluit van de Luit. G.G. regelingen getroffen op de in- en uitvoer binnen het rechtsgebied van Nederlands-Indië, welke wezenlijk hierop neer kwamen, dat alle handel met het buitenland moet geschieden via Nederlandse instanties. Zich beroepend op de privaatrechtelijke beginselen waaromtrent tijdens de onderhandelingen en in het ontwerp-accoord (art. 14) is overeengekomen dat ze onaangetast zullen blijven, vermeldde de toelichting op het besluit, dat de maatregel is genomen om de belangen van de afwezige rechtmatige eigenaren van de in republikeins gebied gelegen ondernemingen veilig te stellen. Echter ook de bevolkingsproducten waren onderhevig aan de controle en het fiat van de Nederlandse instanties.

De kwestie van de Martin Behrmann heeft wel bekendheid gegeven aan het bestaan van de „economische blokkade" doch met het vonnis van de Bataviase landrechter was nog niet het laatste woord gesproken in deze zaak. Het protest van de Amerikaanse regering, het dreigende boycot door de Amerikaanse havenarbeiders en het aanbod van de Nederlands Indische regering aan de Isbrandtsen lines om de Behrmann met een gelijkwaardige lading te bevrachten zijn aanduidingen dat de Nederlandse interpretatie van de verbodsbepalingen op de in- en uitvoer niet wordt gedeeld door de Verenigde Staten en dat de Nederlandse autoriteiten dit ook aanvoelen.

Aangezien de producten verbouwd en geproduceerd worden buiten het door Nederland bezette gebied op Java en Sumatra zou men graag met de republiek handel willen drijven, doch dit is onmogelijk, omdat de Nederlands-Indische regering zoiets niet kan toelaten zolang de eigenaren van de buitenlandse ondernemingen nog niet hersteld zijn in hun rechten ten aanzien van die ondernemingen. Dr. Gani, de economische minister van Economische Zaken, heeft zijn voorwaarden bekend gemaakt waaronder restitutie van buitenlandse eigendommen zal plaats hebben. De openbare nutsbedrijven wenst hij te nationaliseren, hetgeen gezien de ontwikkeling van de geschiedenis van deze bedrijven niet onredelijk is. Tot nu toe is echter alleen de textielfabriek van Nebritex te Plered O. Java teruggegeven, omdat de buitenlandse ondernemers niet geneigd zijn privé te onderhandelen met de republiek.

Men hoopte een oplossing op hoog politiek niveau, die integraal zou gelden, zodat men zich kon beroepen op een uitspraak van de Nederlands-Indische regering en zich dus gedekt wist door de autoriteit van die regering. Deze houding is begrijpelijk.

Aan de andere kant is het te verwachten, dat de republiek niet geneigd is om zonder gespecificeerde voorwaarden alle buitenlandse bezittingen te restitueren. Wat dan als de buitenlandse ondernemers zich niet wensen te storen aan de republikeinse eisen omtrent arbeidsvoorwaarden voor Indonesische werknemers, belastingen en andere essentiële factoren voor het bedrijsleven? Wat dan wanneer de baten van de ondernemingen weer zonder reserve afvloeien, naar buiten zonder dat de bevolking daar iets van merkt? Wat dan wanneer de inkomsten door de nog steeds van kracht zijnde im- en exportbepalingen uitsluitend ten bate komen van de Nederlands-Indische schatkist, terwijl die toch verkregen zijn, mede door Indonesische arbeid op Indonesische bodem?

De ondertekening van Linggadjati moet zeker beschouwd worden als de uitdrukking van de wil van het Nederlandse volk om zijn instelling ten opzichte van Indonesië te vernieuwen. Het zou onlogisch zijn om deze vernieuwde instelling te willen negeren in het bedrijfsleven. De consequentie zal dus zijn dat de buitenlandse ondernemer in de republiek zich zal hebben te voegen naar redelijke, algemeen aanvaarde normen voor commerciële activiteit. Toegegeven wordt dat dit makkelijker gezegd dan gedaan is, doch men zal evenzeer moeten toegeven, dat ergens en eens begonnen zal moeten worden met introduceren van de nieuwe verhoudingen wil men niet de gehele vernieuwing in Indonesië tot een farce maken.

De kern van het probleem is niet de moeilijkheid om de procedure van restitutie te formuleren, doch de ingrijpender, dieper gelegen vraag of de republiek met haar nieuwe politieke verantwoordelijkheid niet het recht heeft het economische leven van het Indonesische volk te leiden in de richting zoals zij dat in het belang van dat volk ziet. Wanneer de eigendomsrechten van de buitenlandse ondernemers erkend en onaangetast blijven wil dit nog niet zeggen dat de eigenaren de vooroorlogse conjunctuurpolitiek kunnen hervatten.

Juist in dit stadium van tijdelijke stilstand kondigt Soeriakartalegawa aan, dat hij in zijn separatistische Soendanese staat die hij met behulp van Nederlandse troepen wil tot stand brengen direct zal overgaan tot het restitueren van de buitenlandse eigendommen.

Nu zijn uitlatingen over een Soendanese revolt mystificaties zijn gebleken kunnen wij zijn verklaring niet anders zien als geinspireerd door belanghebbende groepen. Bovendien wordt door Soerakartalegawa de indruk gewekt alsof de republiek de buitenlandse eigendommen rustig wil inpikken terwijl dat moreel ontoelaatbaar en practisch onuitvoerbaar is.

De jongste Amerikaanse stap te Den Haag en te Batavia, die men in Indonesische kringen verwacht heeft zien wij alleen als een cónsequentie van de „Truman-doctrine". Ongeveer kan men zeggen dat de Amerikaanse politiek er op gericht is om de gehele wereld in de Amerikaanse belangensfeer te brengen. Senator Vandenberg zegt hierover „We either take... or surrender leadership". Het is begrijpelijk dat Amerika de handelsbelemmeringen in Indonesië niet passend vindt in deze wereldomvattende politiek. Voor Nederland en voor Indonesië is het goed te beraden, dat de Verenigde Staten minder principieel zijn als het er om gaat om hun positie te verstevigen en te consolideren. Zij kennen de tijdens de 2e Wereldoorlog bekende uitspraak van wijlen Admiraal Mahan: „He who wills the end must will the means". Niet de credietwaardigheid van de weinig democratische Griekse regering of van de Turkse dictatuur is maatstaf voor de hulpverlening, want men zou zeggen dat het commercieel beter verantwoord ware een lening voor de wederopbouw van Nederland te verstrekken, doch de noodzaak om in het Midden-Oosten Rusland in te perken.

Zo zal in Indonesië Amerika weinig geinteresseerd zijn in de juridische en staatsrechtelijke problemen tussen Nederland en Indonesië, maar alleen belangstelling hebben voor de daar reëel bestaande obstakels welke een gevaar vormen voor de strategie van de Zuid-west Pacific zone en een verlies voor de Amerikaanse markt. De Amerikaanse stap inzake de buitenlandse bezittingen heeft daarom een verderstrekkende consequentie dan alleen het teruggeven van Amerikaanse en buitenlandse eigendommen.

Voor Nederland is het goed zich niet te vergissen in de Amerikaanse bedoelingen en voor de Indonesiërs is het een vingerwijzing dat de tegenwoordige wereld er iets anders uitziet dan die welke Roosevelt zich dacht toen hij het Atlantic Charter formuleerde.

Alleen door een eerlijk realisme kan het vraagstuk van restitutie worden opgelost, zonder rancune en zonder ressentiment. Met een vast geloof in de menselijke waardigheid, waarom samenwerking is verkozen boven een eenzijdige beslissing.

IDHAM.
(„De Linie")

IK WEET HET NIET.

Misschien komt het omdat ik het zelf niet kan, maar ik heb nooit begrepen hoe men poëziecritiek kan schrijven.

Misschien is het een gemakkelijke dooddoener te zeggen: ik wordt ontroerd door een vers, of het laat mij koud; wanneer het mij ontroert, vind ik het mooi en ik kan niet zeggen waarom.

Deze Edouard heeft in de jaren zijner waanwijsheid veel boekcritieken geschreven. Hoog en veilig zat hij op zijn kleine, onaantastbare Olympus en strooide bloemen of bliksemschichten naar de aardelingen aan zijn voet. Er zijn nòg oude dames, die hem een énigen man vinden en bejaarde heren, die nooit groter ellendeling zagen.

Vergeeft Eduoard, hij was zó jong...

Maar bij de verzen bleef hij altijd liever stil. Er waren er, die door zijn mede-Zeus op 't bergje zéér schoon en zéér eeuwig geacht werden, en waar de maatslag van zijn hart door versnelde noch verstilde. Hij zweeg in onmacht. En er waren er óók, die hij zó mooi vond, dat hij er stil van werd. Hij las ze vele keren en kon ze zó zeggen voor het liefste meisje van de wereld, dat er hem een zoen voor gaf.

Maar waarom?

Waarom is zon op de populieren mooi? En waarom de zang van de nachtegaal? Waarom is de geur van rode rozen heerlijk? En waarom witte sneeuw op het rode dak van de kleine dorpskerk? Waarom was ik stil aan de oever van het meer Chapala? Waarom bij de kleine veenplas? En waarom bij de brede rivier, die de wolk spiegelt?

Gisteren heb ik twee verzenbundels mee naar huis gebracht en uren heb ik gelezen: alle werk van Bunning en van Bloem.

De vensters stonden open voor het lentelicht. Maar het was midden in de stad.

Geen zang van nachtegalen.

Geen jubelen van de leeuwerik.

Maar de schoonheid van het beste dat Nederland bezit: zijn grote dichters.

Er worden veel verzen geschreven in Nederland.

Er zijn veel goede en kleine dichters in Nederland.

Zuiver is hun zang en ècht hun ontroerdheid.

Maar de nachtegalen zijn zeldzaam en het jubelen van de leeuwerik is geen alledaagse verrukking.

Dit is nachtegalenzang.

En dit is het juichen van de leeuwerik.

Deze tweve bundels van het schoonste dat in Nederland gezongen is.

Ge neemt ze mede naar uw kamer, ge zet de vensters open en ge stijgt naar de zuiverste der hemelen.

Waarom zijn Bloem en Buning zo grote dichters? Ik weet het niet.

Omdat ik niet weet, waarom de lente mij gelukkig maakt.

EDOUARD BOUQUIN.

Red: U kent de schrijver uit Elsevier?

SCHEEPSBERICHTEN.

1 Juli 1947.

Frank P. Walsh van Cristobal; San Juan van La Guayra; Delft naar Madeira; Triton naar Aruba; Frank P. Walsh naar Hamburg; Crete van Aruba.

MUTATIE'S VERKEERSAFDELING VAN 21 JUNI TOT EN MET 27 JUNI 1947.

Had een lichte aanrijding plaats in de Oranjestraat, ter hoogte van de Nuyensweg, tussen een autobus en een personenauto. Beide motorrijtuigen werden hierbij licht beschadigd.

Oorzaak: De bestuurder van de personenauto wilde naar links de Nuyensweg inrijden, op hetzelfde moment, dat de autobus deze weg voorbijreed.

Dankbetuiging

Bij dezen betuigen ondergetekenden hun hartgrondigen dank aan alle vrienden en kennissen, die van hun belangstelling en medeleven hebben blijk gegeven ter gelegenheid van het vertrek naar Nederland van onze innig geliefde dochter

IRMA VAN DER BIEST

die gehoor gevend aan Gods roeping tot de orde der Zusters van Schijndel toetreedt.

Sixta van der Biest
Jan van der Biest
en kinderen

De Surinaamse Kath. Kring
SINT ALOYSIUS
nodigt hierbij alle leden en verder alle belangstellenden uit voor de begroeting en kennismaking met den
Zeer Eerw. Pater Dr. Eikelmans C.S.S.R.
in het Clubgebouw op het Bargebad, op Donderdag
3 Aug. a.s. des avonds te 8 uur.

De Bovenwindse Eilanden.

Het zedelijk peil van een volk wordt hoofdzakelijk bepaald door de stoffelijke welvaart. Deze laatste is op haar beurt afhankelijk van de natuurlijke hulpbronnen welke dit volk ter beschikking staan.

Zowel landbouw als industrie houden zich met de uitbuiting van deze hulpbronnen bezig, alleen met dit verschil, dat de landbouw voortbrengt en de industrie uitsluitend bewerkt. De laatste is dus volkomen aangewezen op de producten haar door de landbouw verstrekt, of op de in de aarde voorkomende grondstoffen. Aangezien op de Bovenwinden de landbouw geen zodanige rol speelt als leverancier voor de industrie te kunnen optreden, bieden dus alleen de daar voorkomende natuurlijke grondstoffen een mogelijkheid. De vraag komt nu op, welke materialen dan daar ter beschikking staan. We vinden hier kalksteen, gips, tras, puimsteen, lava- as enz. benevens zwavel en psilomelaan (mangaanerts).

De eerste groep biedt technische mogelijkheden voor de fabricatie van bouwmateriaal, waaraan hier op de Benedenwinden een nijpend gebrek heerst. Uitgaande van de ervaringen opgedaan in de kalkzandsteenindustrie, die heus niet meer in de kinderschoenen staat, moet het mogelijk zijn uit een mengsel van gebrande kalk, puimsteen en/of lava-as een bruikbare metselsteen en dakpan te maken. Door het gebruik van lava-as in plaats van zand zou het gewicht van deze artikelen laag blijven hetgeen de latere verscheeping ten goede komt. Verder zou gips dat hier moeilijk te krijgen is, gebrand kunnen worden om de fabricatie van gipsplaten voor binnenwerk in te voeren. Ook metselspecie op een speciale trasbasis zou gemaakt kunnen worden ter vervanging van het vaak verbodige metselen met cement.

Men zal nu de opmerking van den heer Nurks horen. „Als dat werkelijk alles zo eenvoudig is, waarom is het dan nooit geprobeerd?" Het antwoord hierop is, dat de invoering van een nieuwe industrie een probleem is, dat eerst zowel van de technische als de economische kant bekeken moet worden. En dit bekijken of indrukwekkender gesproken „technisch vooronderzoek" is met uitgaven verbonden. En wie zal dat betalen? In landen met een hoog ontwikkelde industrie zijn gewoonlijk wel interessenten te vinden bereid een zeker bedrag te riskeren. Valt het vooronderzoek negatief uit, dan is het een verlies. In de loterij win je ook niet altijd. Maar de Benedenwinden zijn helaas geen „industryminded" gebied. Onze zakenmensen zijn importeurs, geen fabrikanten. Duizend zak gips inporteren? Waarom niet, als er navraag bestaat. Een kleine gipskokerij beginnen? Met importeren wordt zonder risiko verdiend. Op hulp van die kant behoeven de Bovenwinden nooit te hopen. Daarbij komt nog iets anders. Dit vooronderzoek, dat slechts enkele duizenden gulden zal kosten, opent ook in het gunstige geval geen reueenperspectieven. Onverschillig welke industrie ook op de Bovenwinden begonnen wordt, zij moet met de gegeven omstandigheden rekening houden en vooral met de ongustige. In de eerste plaats de geografische ligging; geen noemenswaardige binnenlandse consumptie noch een koopkrachtig achterland. De mogelijke producten zijn voor export weinig geschikt. Ondanks deze en andere beperkingen zou toc heen zelfs kleine industrie voor de Bovenwinden buitengewone voordelen bieden. Dit te meer, aangezien het benodigde kapitaal slechts een bescheiden bedrag is.

Hierbij komt nog iets anders. De verbindingen tussen Boven- en Benedenwinden zijn voor industrieele doeleinden volkomen ontoereikend; dit is een gevolg, geen oorzaak. Op de nade en van deze toestand wordt in het „Welvaartsplan" reeds gewezen en als verbetering een regelmatige en niet te dure scheepvaartsverbinding voorgeslagen. Een dergelijk voorstel is voor een particuliere onderneming niet aanneembaar, tenzij Vader Staat voor het te verwachten verlies opkomt. Dit plaatst het Gouvernement voor een diplomma. Zonder industrie is er op de Bovenwinden geen vracht, maar zonder vracht blijft de scheepvaartverbinding een droom alleen met geld te verwerkelijken.

Behalve de voor de bouwstofindustrie bruikbare grondstoffen komen nog twee producten voor die mogelijkerwijze uitgebuit zouden kunnen worden, alhoewel niet zonder voorafgaande bewerking. Dit zijn zwavel en mangaan. De hiervan op de Bovenwinden beschikbare hoeveelheden zijn in geen enkel opzicht te vergelijken met de Surinaamse bauxietquantiteiten en daarom niet aantrekkelijk voor een of ander buitenlands concern. Toch zijn ze derhalve niet volkomen waardeloos. Waar de zwavel op Saba voorkomt is ook kalksteen voorhanden. Technisch is het mogelijk hiervan calciumchloriet te maken, hetgeen voor het bleken van houtslijp en enkele andere doeleinden gebruikt wordt. Kan men voor dit product een markt vinden, dan is de vraag opgelost aangezien de fabricatie geen moeilijkheden biedt en de kosten der installatie minimaal zijn.

Hetzelfde geldt voor het op St. Eustatius te winnen pyrolusiet en psilomelaan. Dit zou door een eenvoudig metallurgisch proces omgezet kunnen worden in mangaandioxide zoals dit in de handel voorkomt. Ook hiervoor geldt hetzelfde als het voor de zwavelbereiding gezegde. Het voordeel van beide bedrijven is, dat geen hoog betaald scheikundige nodig is, iedere bedrijfsleider kan na korte tijd de paar noodzakelijke proeven zelf nemen. Men zou desnoods beide bedrijven ter besparing van onkosten kunnen combineren. Het enige waarvoor angstvallig gewaakt moet worden is een steeds gelijkblijvende kwaliteit. Met het naleven hiervan bij andere producten heeft men op de Bovenwinden al meer eens een kans verloren.

Ik kom nu weer terug op mijn uitgangspunt. Zonder vooronderzoek is de invoering van industrie op de Bovenwinden een gewaagd experiment. Dit vooronderzoek kost enkele duizenden gulden. Wie moet die opbrengen? Voor particulieren heeft het geen aantrekkingskracht: de winstmarge is nauw bemeten. Blijft het Gouvernement. Dit is in een andere en betere positie. Laten we eens het ongunstige geval aannemen dat een industrie op de Bovenwinden alleen het daarin gestoken beperkte kapitaal zou kunnen terugbetalen zonder verdere winstuitkering. Dan zou het dus de kwestie van een renteloos voorschot worden. Maar is dat voorschot werkelijk renteloos?

Komt het uitbetaalde arbeidsloon niet aan de Bovenwinders ten goede? Zou dit moreel zonder invloed blijven? Verder de vracht. Zonder vracht een hogere subsidie voor een eventuele betere scheepvaartverbinding, met industrie een kleinere uitgave.

Zoals we zien, de beslissing ligt alleen bij het Gouvernement.

Dr. P. de Bruin.

Maria bezoek
2 Juli

Bij het feest van de geboorte van de H. Johannes, dat met de octaafdag, op de 1ste Juli, eindigt, laat de liturgie onmiddellijk het feest van O. L. Vrouw Visitatie aansluiten. De Engel had tot bekrachtiging van zijn woord dat bij God geen ding onmogelijk is, de Maagd in Nazareth gezegd: „Uw bloedverwante Elizabeth heeft in haar ouderdom nog een zoon ontvangen, en zij telt reeds de zesde maand" (Luc. I, 36).

Maria begrijpt. Ofschoon zij na de grote Gods-ontvangenis, die zich zo juist in haar heeft voltrokken, geheel in God is verzonken, overgegeven aan Hem, die zij waardig is gekeurd als Moeder te dragen, snelt zij over het gebergte naar haar nicht Elizabeth, om haar in de laatste maand vóór de geboorte van Johannes haar diensten aan te bieden. Haar eerste daad, nadat zij Moeder Gods is geworden, is een gang in de wereld, een dienst aan Elizabeth en Johannes, een dienen van de mensen.

De historische gebeurtenis verhaalt het Evangelie: „In die tijd begaf Maria zich op weg en ging ijlings door het gebergte naar een stad in de stam van Juda. Zij trad het huis van Zacharias binnen en groette Elizabeth. Zo gauw Elizabeth de groet van Maria hoorde, sprong het kind (Johannes de Doper) van vreugde op in haar schoot. Elizabeth werd door de Heilige Geest vervuld en riep met luider stem: „Gij zijt gezegend onder de vrouwen, en gezegend is de vrucht van Uw schoot. Waaraan heb ik het verdiend, dat de Moeder des Heren tot mij komt? Want zie, zo gauw de klank van Uw groet mijn oor trof, sprong het kind vol vreugde op in mijn schoot. Zalig zijt Gij, omdat gij geloofd hebt, want in vervulling zal gaan, wat u door de Heer gezegd werd. Toen sprak Maria: „Magnificat — Mijn ziel verheft de Heer, en mijn geest jubelt in God, mijn Heiland" (Evangelie). Maria — Christus-draagster, Christus-brengster. Zij brengt de Heer, het heil, de genade in het huis van Zacharias.

Door haar wordt Elizabeth vervuld van de Heilige Geest. Door haar wordt Johannes in de moederschoot van de erfzonde gereinigd en geheiligd. Christus bewerkt het heil van de mensen, maar door Maria, Zijn Moeder. Maria van haar kant, de door de Heer hoog begenadigde en boven alle mensen uitverkorene, stelt zich geheel ter beschikking van de in haar levende en werkende Heer. Hoe graag was zij nu, juist nu, nadat zij Moeder Gods is geworden, in de stilte en eenzaamheid gebleven van haar huisje te Nazareth, om alleen te leven met Hem, die zij droeg. Maar nauwelijks heeft zij door de Engel Gabriël het geheim van Elizabeth vernomen, of zij vergeet zichzelf en volgt zonder uitstel de roep der genade.

De genade staat immers niet toe, te verwaarlozen wat men de naaste schuldig is, wat liefde, rechtvaardigheid, en wellevendheid vragen.

De betekenis van de historische gebeurtenis legt het Epistel ons uit. Johannes is de mensheid, is de Kerk, zij wij allen. Christus, de Heer, bezoekt ons en wil Zich met ons in bruidelijke liefde verbinden. Tussen de Bruidegom en de Bruid staat Maria, de Middelares van het verbond, dat de Heer met Zijn Bruid aangaat. Wat het Evangelie van vandaag verhaalt, is blijvende tegenwoordigheid en behaalt zich onafgebroken aan de mensheid, aan de Kerk, en aan ons allen. Als de Kerk Maria, de gezegende Christus-draagster, door het gebergte ziet ijlen, om aan de „Voorloper" Christus, het heil te brengen, laat zij de Bruid uitroepen: „Zie, Hij komt, sprint over de bergen, huppelt over de heuvelen. Zie, reeds staat Hij voor onze muur, kijkt door de vensters, spiedt door de tralies. Zie, mijn Beminde zegt tot mij: „Maak u gereed, haast u, Mijn vriendin, Mijn duif, mijn schone, en kom. Reeds is de winter voorbij. De bloemen verschijnen op onze velden. De knoppen van de vijgeboom zwellen, de wijnbergen ademen bloemengeur. Sta op. Mijn vriendin, en kom. Toon Mij uw aangezicht, laat Mij uw stem horen" (Epistel). De Heer kan nauwelijks het ogenblik afwachten, waarop Hij tot Johannes, d.i. tot ons, zal komen en ons zal heiligen. Hij wordt gedrongen, ons van onze zonden te reinigen ons met Zijn genade te heiligen, ons in Zijn leven op te nemen. Hij wordt gedrongen, voor ons een Bruidegom te zijn en ons aan Zijn goederen, Zijn adel, de adel van het kindschap Gods, en aan Zijn eeuwige erfenis deelachtig te maken. Maar alleen door de Middelares Maria en door de in Maria voorgestelde Christus-draagster, de heilige Kerk. In Maria, in de H. Kerk, komt de Bruidegom tot ons. In haar staat Hij voor onze muur, kijkt Hij door de vensters, spiedt Hij door de tralies, is Hij ons nabij. Gelukkig wij, die door de tralies, door het uiterlijke, door het menselijke in de Kerk heen Hem zien, de Bruidegom!

Gelukkig wij, die in de woorden en onderrichtingen van de Kerk, de stem van de Bruidegom horen en haar volgen! „Zalig zijt gij, christelijke ziel, omdat gij geloofd hebt." U is in Christus, in Maria, in de Kerk heil wedervaren.

Ook gij moogt met Maria, met de Kerk alle dagen dankbaar uw stem verheffen en jubelen: „Magnificat — Mijn ziel verheft de Heer, en mijn geest jubelt in God, mijn Heiland." Hij bezoekt mij, om Zich in liefde met mij te verenigen, Doopsel, H. Communie, inlijving bij Christus, het Hoofd, eens de opname in het mee-bezit van Zijn zaligheid en heerlijkheid! „Magnificat anima mea Dominum".

Alles door Maria, de Moeder Gods, de Middelares der genaden. Wat moet zij voor ons zijn, de verheven Moedermaagd, die ons Christus brengt!

Alles voor de H. Kerk en in de gemeenschap van de heilige Kerk, van haar geloof, van haar liturgie, van haar Offer, van haar Sacrament!

KRIJGEN WIJ BLOEMEN UIT SABA?